

ROZHODNUTÍ

Nejvyšší správní soud jako soud kárný rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Zdeňka Kühna a členů JUDr. Miroslavy Jirmanové, JUDr. Petry Janouškové, Mgr. Vojtěcha Jaroše, JUDr. Jany Nowakové Těmínové a Mgr. Tomáše Pospíchala, o návrhu **ministra spravedlnosti** ze dne 26. 11. 2018 na zahájení kárného řízení proti kárně obviněnému **Mgr. Jiřímu Královi**, soudnímu exekutorovi, Exekutorský úřad Ostrava, se sídlem Dvořákova 1515/2, Ostrava, zast. Mgr. Jakubem Vepřekem, advokátem se sídlem Tyršova 1714/27, Ostrava – Moravská Ostrava, při ústním jednání konaném dne 28. května 2019,

t a k t o :

Mgr. Jiří Král,

soudní exekutor, Exekutorský úřad Ostrava, se sídlem Dvořákova 2, Ostrava,

se podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů,

z p r o š ť u j e

návrhu, jímž mu bylo kladeno za vinu,

že v období od února 2016 do června 2017 nedostatečně odůvodňoval příkazy k úhradě nákladů exekuce,

a že v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních vedených pod sp. zn. (043 EX) 111/13, 1474/13, 37/15, 2221/13, 330/14, 257/07, 404/15, 990/12 a 153/04, určil hotové výdaje ve výši 200 Kč, přičemž se jednalo o soudním exekutorem vytvořený paušál bez opory v právních předpisech, tyto náklady exekuce nebyly účelně vynaložené a neměl na ně nárok v plné výši, a dále určil hotové výdaje ve výši 50 Kč jako náhradu za internet, přičemž se jednalo o soudním exekutorem vytvořený paušál bez opory v právních předpisech, tyto náklady exekuce nebyly účelně vynaložené a neměl na ně nárok,

nebot' uvedené skutky nejsou kárným proviněním.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 26. 11. 2018 došla Nejvyššímu správnímu soudu jako soudu kárnému žaloba podaná kárným žalobcem, tehdy ministrem spravedlnosti (v průběhu řízení před NSS ho nahradila ministryně spravedlnosti). Kárný žalobce podal žalobu proti soudnímu exekutorovi Mgr. Jiřímu Královi (dále též „kárně obviněný“, „exekutor“ nebo „soudní exekutor“). Kárný žalobce viní soudního exekutora z toho, že v období února 2016 až června 2017 nedostatečně odůvodnil celkem 23 příkazů k úhradě nákladů exekuce (PÚNE).

[2] Krom toho prý v přesně nezjištěném počtu exekučních řízení, minimálně však v řízeních vedených pod sp. zn. (043 EX) 111/13, 1474/13, 37/15, 2221/13, 330/14, 257/07, 404/15, 990/12 a 153/04, v PÚNE vydávaných od června 2016 do května 2017 určil hotové výdaje ve výši 200 Kč, přičemž se jednalo o soudním exekutorem vytvořený paušál bez opory v právních předpisech, tyto náklady exekuce nebyly účelně vynaložené a neměl na ně nárok v plné výši, a dále určil hotové výdaje ve výši 50 Kč jako náhradu za internet, přičemž se jednalo o soudním exekutorem vytvořený paušál bez opory v právních předpisech, tyto náklady exekuce nebyly účelně vynaložené a neměl na ně nárok.

[3] Kárně obviněný exekutor ve svém vyjádření popřel, že by se dopustil kárného provinění. V zásadě souhlasí s tím, že se celá věc udála tak, jak líčí kárný žalobce. Upozorňuje ale, že neprodleně poté, co byl během ministerské kontroly upozorněn na svá pochybení, kritizovanou praxi odůvodňování PÚNE a vyčíslování paušálních nákladů změnil. Kárný žalobce přesto podal kárnou žalobu, jakkoliv je exekutorova nynější praxe již bezvadná. Exekutor upozorňuje, že postup kárného žalobce je v rozporu s rozhodovací praxí kárného soudu.

[4] Kárný soud nejprve zkoumal, zda kárná žaloba splňuje předpoklady pro věcné projednání. Dospěl k závěru, že byla podána osobou k tomu oprávněnou, obsahuje stanovené náležitosti a byla podána ve lhůtě stanovené v § 117 odst. 3 exekučního řádu.

[5] Ve věci proběhlo ústní jednání dne 28. 5. 2019.

První žalovaný skutek

[6] Z provedených důkazů plyne, že se celá věc skutečně odehrála tak, jak říká kárný žalobce. Kárně obviněný to ostatně nijak nezpochybnuje. Kárný soud ve vztahu k prvému žalovanému skutku zjistil, že kárně obviněný exekutor vydal v období od února 2016 do června 2017 celkem 23 PÚNE, kterým kárný žalobce vytýkal nejružnější nedostatky: typicky kárný žalobce vytýká, že v PÚNE není při odůvodnění nákladů oprávněného vysvětleno, za jaké úkony advokáta byla odměna určena, jaká výše odměny byla určena za jednotlivé úkony advokáta, není uvedena tarifní hodnota ve smyslu § 8 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), není uvedena sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 7 advokátního tarifu, není uvedena výše sazby DPH, nejsou odůvodněny hotové výdaje, náhrady za ztrátu času, náhrady telekomunikačních údajů apod.

[7] Kárný soud již mnohokrát uvedl, že eventuální nepřezkoumatelnost PÚNE *zásadně* není kárným deliktem, neboť tyto vady rozhodnutí by měly být řešeny prostředky, které k tomu právní řád skýtá (nedávno např. rozhodnutí ze dne 26. 6. 2018, čj. 15 Kse 3/2017-49, *Jablonská*, bod 13, s odvoláním na rozhodnutí ze dne 19. 11. 2013, čj. 14 Kse 5/2012-248).

[8] Judikatura v tomto ohledu rozlišuje *ojedinělé* nesprávnosti v odůvodnění rozhodnutí soudních exekutorů a vady *systemové*. Ojedinělá chyba či několik málo nesprávností v odůvodnění PÚNE mohou vést maximálně k výtce ze strany dohledových orgánů, nikdy však nemohou být úspěšně žalovány před kárným soudem. Je především na účastnících daného řízení, aby svá práva dostatečně hájili, a to zejména cestou opravných prostředků v civilním soudnictví (srov. ve vztahu k těmto ojedinělým chybám např. rozhodnutí ze dne 9. 4. 2013, čj. 15 Kse 8/2012-118, nebo rozhodnutí ze dne 11. 4. 2017, čj. 14 Kse 3/2016-65, *Černošková*, body 8 násl.).

[9] Zcela odlišnou situací je systémový problém na straně exekutora, spočívající v dlouhotrvajících a systematických nedostacích v odůvodňování PÚNE. Takováto situace

pokračování

kárnou odpovědnost exekutora může dle okolností založit, nota bene v situaci, kdy byl exekutor k odstranění těchto vad opakovaně vyzván (srov. rozhodnutí ze dne 12. 12. 2016, čj. 14 Kse 2/2016-78, *Sobíšková*, body 42-45; v onom případě systémovost problému založil zjevně nedostatečný software, na jehož změnu exekutorka rezignovala po dobu bezmála tři čtvrtě roku i přes předchozí výtky kárného žalobce a exekučního soudu, a v jehož důsledku její úřad generoval desítky PÚNE s naprosto nepřekoumatelným odůvodněním).

[10] Kárný žalobce tvrdí, že v nynější věci jde právě o ona systémová pochybení. Soud k tomu zvážil následující.

[11] K možnosti postihnout jako kárný delikt soustavné nedostatečné odůvodňování PÚNE existuje početná judikatura kárného senátu. Již na počátku roku 2014 kárný senát dovodil, že porušení povinnosti odůvodnit PÚNE ve smyslu § 88 odst. 2 písm. f) exekučního řádu může založit kárnou odpovědnost exekutora. „Závěr, že nejde jen o rozhodovací činnost, ale věc má dopad do kárného řízení, vychází z toho, že namítané nedostatky v odůvodňování rozhodnutí byly kárně obviněnému opakovaně vytýkány, jak ze strany Ministerstva spravedlnosti, tak i ze strany Okresního soudu pro Prahu východ [...]. Navíc nejde o drobná pochybení, nejasnosti, nepřesnosti či nedůslednosti v odůvodňování. Odůvodnění jsou v daných případech formulářová a spočívají jen v citacích právních předpisů, absentuje jakákoliv konkrétní vazba na projednávanou věc. Jde tedy jen o odůvodnění zcela formální, která se jeví být zavedeným systémem, nikoliv ojedinělým excesem. Nápravu kárně obviněný nezjednal ani přes zůvěry kontrolních orgánů. Uvedené pochybení tak nelze omluvit tím, že jde „jen“ o nesprávný právní názor“ (rozhodnutí ze dne 13. 1. 2014, čj. 14 Kse 1/2013-119, *Smékal*).

[12] Pokud soud (spíše výjimečně) shledal nedostatečné odůvodňování PÚNE jako kárný delikt, vždy tak bylo v situaci, kdy kárný žalobce nebo jiný dohledový orgán kárně obviněného upozornil na nedostatky v odůvodňování a dal mu šanci k nápravě situace. Ustálená judikatura to dnes již bere jako evidentní podmínku kárné odpovědnosti, jak správně upozornil též kárně obviněný v nynější věci. Např. v bodě [9] cit. kauzy *Sobíšková* před podáním kárné žaloby byly nedostatky v odůvodňování PÚNE kárně obviněné opakovaně vytčeny, a to dvěma přípisem Ministerstva spravedlnosti a přípisem Obvodního soudu pro Prahu 6 jako soudu exekučního. Podobně tomu bylo v kauze *Smékal* (viz citace v předchozím bodě). Naproti tomu v jiném případě bylo pro zproštění exekutora mimo jiné podstatné, že před podáním žaloby „nebyl na nedostatečnost odůvodnění nijak upozorněn, ať již výtkou ze strany dohledového orgánu, anebo civilními soudy, které by k podání účastníků opakovaně rušily rozhodnutí pro nepřekoumatelnost apod.“ (rozhodnutí ze dne 30. 10. 2018, čj. 14 Kse 1/2018-114, *Usnul*, bod 18).

[13] Lze poznamenat, že předchozí upozornění dohledového orgánu na protiprávnost postupu exekutora vzal soud v potaz i v jiných případech, např. v rozhodnutí ze dne 2. 4. 2019, čj. 15 Kse 3/2018-64, *Janečka*, body 25-27 (zde šlo o „důrazné upozornění“ Exekutorské komory na protiprávnost postupu exekutora s převáděním nákladů exekuce bez pravomocného PÚNE)

[14] Zástupkyně kárného žalobce se při jednání proti tomuto výkladu bránila s tím, že zákon žádnou povinnost předběžné výzvy k nápravě odůvodňování PÚNE nestanoví. To je sice pravda, zákon však toho ke kárné odpovědnosti exekutora stanoví vůbec velmi málo. Ustanovení § 116 exekučního řádu definuje kárný delikt a závažný kárný delikt natolik obecně, že bez naplnění tohoto obecného normativního základu právními závěry judikatury dává samotný text zákona jen zcela minimální obsah pro pochopení toho, co je vlastně kárným deliktem. Zákon bez dodatečného soudního výkladu umožňuje doslova bezbřehou expanzi kárné odpovědnosti i tam, kam z povahy věci vůbec nepatří. Ostatně jak kárný žalobce, tak i kárně obviněný argumentují kárnou judikaturou, jsou si tedy oba velmi dobře vědomi, že § 116 exekučního řádu je nutno číst s vědomím ustálené rozhodovací praxe kárného soudu. Kárný žalobce se pak

ale nemůže domáhat selektivního nepoužití té judikatury, která se mu v konkrétním případě nehodí.

[15] Kárný soud v minulosti opakovaně čelil dilematu, že exekutoři odůvodňovali svá PÚNE velmi rozličným způsobem. V praxi existovala nejistota, co je vlastně oním správným odůvodněním. Navíc některé excesivní požadavky Ministerstva spravedlnosti jako kárného žalobce nedávaly žádný rozumný smysl (viz např. rozhodnutí ze dne 10. 10. 2017, čj. 14 Kse 3/2017-39, *Hauerland*, body 9 a 10, kde soudu bylo nejasné, proč kárnému žalobci odůvodnění PÚNE nepostačovala; nadbytečné a pro věc bezvýznamné údaje požadované kárným žalobcem by ve skutečnosti srozumitelnost odůvodnění pro adresáta snížily, jak podotkl kárný soud). Právě proto ostatně Ministerstvo spravedlnosti s účinností od 1. 7. 2018 vyhláškou č. 461/2017 Sb., kterou se mění vyhláška Ministerstva spravedlnosti č. 418/2001 Sb., o postupech při výkonu exekuční a další činnosti, stanovilo pro exekutory vzory standardních rozhodnutí a jiných písemností, a to včetně PÚNE.

[16] V právní úpravě před 1. 7. 2018 plnil z pohledu kárné odpovědnosti požadavek na předchozí vyrozumění exekutora o tom, že jeho PÚNE nespĺňuje požadavky dostatečné sdělnosti (srozumitelnosti a úplnosti), tu funkci, že omezoval kárnou odpovědnost exekutorů za nedostatečné odůvodnění PÚNE na ty skutečně nejzávažnější případy. Šlo o kauzy, kdy exekutor nezjednal nápravu a nezačal odůvodňovat PÚNE dostatečně ani přes předchozí výzvu kárného žalobce nebo jiného dohledového orgánu, eventuálně přes opakovaná rušení PÚNE okresními soudy k námitkám povinných. Kárný soud tím současně dostal požadavkům na skutečnou subsidiaritu kárné odpovědnosti. Jak již naznačeno výše, kárný delikt v podobě nedostatečně odůvodněného PÚNE je skutečně velmi specifický a jeho nerozumná aplikace by mohla posunout kárnou odpovědnost exekutorů někam, kde dle povahy věci být nemá. Kárný soud věří, že tyto problémy s odůvodňováním PÚNE odpadnou s celkovou standardizací a sjednocením vzorů, které zavedla již shora cit. vyhláška č. 461/2017 Sb.

[17] V nynější věci kárný žalobce podal kárnou žalobu pro nedostatečné odůvodňování PÚNE přesto, že sám na tento problém nikdy kárně obviněného neupozornil. Jak během jednání kárný soud zjistil, kárně obviněného na tento problém neupozornil ani exekuční soud (Okresní soud v Ostravě) při kontrolách, k nimž v posledních letech v úřadu exekutora dochází dvakrát ročně. K tomu je ovšem třeba nad rámec nutného poznamenat, že z kontrolních zápisů ani neplyne, že by se tomuto problému exekuční soud věnoval. Kárný soud proto dává kárnému žalobci za pravdu, že samotná skutečnost, že předchozí kontrola, ať již z jakéhokoliv důvodu, na určité pochybení exekutora neupozornila, jistě neznamená, že žádná další kontrola, nota bene z jiného dohledového orgánu, nemůže na toto pochybení upozornit (rozhodnutí ze dne 6. 3. 2018, čj. 14 Kse 2/2017-108, *Zwiefelhofer*, bod 46).

[18] Kárný soud dále zvážil, zda snad dostatečným varováním pro exekutora ohledně toho, že jeho PÚNE nespĺňují minimální požadavky na dostatečné odůvodnění, nemohlo být usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 15. 8. 2016, čj. 91 Nc 10016/2004-234, kterým okresní soud k námitce povinné zrušil PÚNE pro nepřezkoumatelnost. I kdyby (teoreticky) toto jediné usnesení vzal kárný soud do úvahy (srov. k tomu právní názor z kauzy *Usnul* cit. v bodě [12] shora, které připouští, že předpokladem pro kárnou odpovědnost není nutně jen výtka či jiné upozornění ze strany dohledového orgánu, ale též opakované rušení PÚNE k námitkám povinných), nemůže to na dnešním výroku nic změnit. Z věcí, které kárný žalobce žaluje jako nepřezkoumatelné PÚNE, jich totiž minimálně devět bylo rozhodnuto do srpna 2016. Zbývá tedy celkem čtrnáct PÚNE, které kárně obviněný vydal po vydání usnesení čj. 91 Nc 10016/2004-234, od září 2016 do června 2017. Takto malé číslo však již nemůže systémovost problému v úřadě kárně obviněného založit (srov. k tomu podobný závěr v již shora

pokračování

cit. věci *Usnul*, bod 18, kde dvanáct tvrzených pochybení za více než jeden rok činnosti soudního exekutora bez dalšího nenaplnilo předpoklady systémového problému s odůvodňováním).

[19] Během výslechu tajemnice kárně obviněného uvedla, že PÚNE rušily civilní soudy častěji (doslova uvedla, že „určitě to nebyly stovky rozhodnutí. Jestli to byly desítky, deset, dvacet, ale je to takový odhad“). Zástupkyně kárného žalobce během jednání na tomto velmi neurčitém tvrzení postavila konstrukci, že ve skutečnosti byly PÚNE pro nepřezkoumatelnost rušeny mnohem častěji. Kárný soud však upozorňuje, že kárnou žalobu nelze postavit na spekulacích. Kárný žalobce předložil jen jedno jediné soudní rozhodnutí, které zrušilo jedno exekutorovo PÚNE (viz předchozí bod). Kárnému žalobci nic nebránilo, aby zjistil skutkový stav přesněji, a určil další soudní rozhodnutí, která rušila k námitkám povinných další PÚNE. Takováto skutečnost by jistě mohla změnit výsledek dnešního jednání – exekutor samozřejmě musí respektovat rozhodovací praxi civilních soudů a přizpůsobit této praxi své postupy i bez toho, aby k tomu byl předtím vyzván kárným žalobcem (srov. bod [16] shora). Pokud však k unesení svého materiálního důkazního břemene kárný žalobce přistoupil laxně, nelze jeho důkazní nouzi nahradit spekulacemi. Jakkoliv svědkyně uváděla, že soudy zrušily odhadem deset či dvacet PÚNE, šlo o velmi neurčité a ničím nepodložené tvrzení. Navíc svědkyně neznala důvody, proč ona (údajně) soudní rozhodnutí vlastně některá PÚNE (údajně) rušila (uváděla např. nedostatky v gramatice, což se kárnému soudu jeví velmi nepravděpodobné, a celkově to potvrzuje zmatečnost výpovědi).

[20] Kárný soud samozřejmě neříká, že předchozí výtka či upozornění na problémovou praxi je podmínkou *jakékoliv* kárné odpovědnosti exekutora. Shora podaný výklad se vztahuje specificky jen k nedostatkům v odůvodnění PÚNE, a to ještě jen pro právní úpravu před 1. 7. 2018. Kárný žalobce má tedy pravdu, že v jiných případech, kdy jde o porušení zřejmého a nesporného ustanovení zákona, případně jeho interpretaci naprosto extrémním a nepřijatelným způsobem, eventuálně nerespektování jednotné judikatury interpretující původně nejasné ustanovení, není výtka či jiné předběžné upozornění na protiprávnost jednání exekutora podmínkou jeho kárné odpovědnosti (srov. např. rozhodnutí ze dne 6. 5. 2015, čj. 15 Kse 7/2014-130, *Cink*, bod 64, rozhodnutí ze dne 16. 6. 2015, čj. 14 Kse 2/2015-62, *Polanský*, body 10 a 13, nebo rozhodnutí *Zwiefelhofer*, bod 43). Tak tomu bylo i v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2012, čj. 14 Kse 10/2011-117, na které se při závěrečné řeči odvolávala zástupkyně kárného žalobce – v tomto rozhodnutí kárný soud jako kárný delikt uznal jednání exekutora, který si v rozporu s jasným ustanovením právních předpisů navyšoval odměnu (slovy kárného soudu porušil „*zcela jednoznačné, srozumitelné a určité pravidlo, jak stanovit základ pro výpočet odměny*“, viz část IV.1. rozhodnutí, obdobně ve vztahu k nesprávně účtované náhradě za promeškaný čas srov. část IV.2. tamtéž, kde kárný soud uvedl, že v řízení o kárné odpovědnosti aplikované „*předpisy upravují základní postupy a pravidla činnosti soudních exekutorů a ustanovení, která kárně obviněný porušil, jsou zcela jednoznačná a nepřipouštějí odlišný výklad*“). Ve věci 14 Kse 10/2011 však nešlo o (pouhou) nepřezkoumatelnost odůvodnění, srovnání s nynější kauzou, které provedla zástupkyně kárného žalobce, je proto nepřipadné.

[21] Kárný soud proto uzavřel, že první žalovaný skutek není za shora popsaných souvislostí kárným proviněním.

Druhý žalovaný skutek

[22] Co se týče celkem devíti PÚNE, ve kterých měl exekutor nezákonně paušálně určit hotové výdaje ve výši 200 Kč a 50 Kč jako náhradu za internet (specifikovány v bodě [2] shora), kárně obviněný opět připouští pochybení, upozorňuje však, že šlo o postup v několika exekučních řízeních ročně. Nešlo tedy o nijak rozsáhlou záležitost. Převážně se jednalo o řízení, v nichž došlo ke dražbě nemovitostí, kde hotové výdaje reálně převýšily paušální náhradu

3 500 Kč. Motivem paušálů nebyla snaha se obohatit, ale zjednodušit praxi odůvodňování PÚNE. Obdobně jako u prvního skutku přijal exekutor okamžitě opatření k nápravě již v průběhu ministerské kontroly.

[23] Kárný soud poznamenává, že devět žalovaných PÚNE v období dvanácti kalendářních měsíců nemůže založit systémovou povahu protiprávnosti s odůvodňováním PÚNE. Nadto během jednání kárně obviněný exekutor doložil usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 7. 8. 2017, čj. 51 Nc 10694/2005-200, které zamítlo námitky proti PÚNE ze dne 14. 3. 2017, čj. 063 EX 1515/05-199. Toto PÚNE přitom obsahovalo všechna pochybení, která kárný žalobce exekutorovi ve druhém žalovaném skutku vyčítá (paušální náhrada telekomunikačních poplatků 200 Kč a internetu 50 Kč). Okresní soud výslovně uvedl, že náhrada hotových výdajů je „*v souladu s § 13 vyhl. č. 330/2001 Sb. Jedná se zejména o cestovní výdaje, poštovné, telekomunikační poplatky, odborná vyjádření*“. Jakkoliv nejde o argumentačně nijak bohaté rozhodnutí, je evidentní, že Okresní soud v Ostravě žádné pochybení v obsahu PÚNE neshledal. Za situace, kdy exekutor mohl vycházet z toho, že jeho PÚNE v tomto rozsahu před civilním soudem obstálo, a současně promptně reagoval na ministerskou kontrolu a spornou praxi ukládání obou paušálů zrušil, není nyní na kárném soudu, aby jeho jednání mezi červnem 2016 a květnem 2017 hodnotil jako kárné provinění.

Závěr

[24] S ohledem na vše uvedené kárný senát kárně obviněného exekutora zprostil podle § 19 odst. 2 zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, kárné žaloby, neboť v žalobě uvedené skutky nejsou za těchto okolností kárným proviněním.

[25] Soud se na závěr musí pozastavit nad (pravděpodobně formulářovou) douškou kárného žalobce, který v odůvodnění žaloby rovněž uvedl, že kvalitou odůvodňování PÚNE se „*zabývá rovněž z důvodu, že proti tomuto typu rozhodnutí existuje pouze jeden opravný prostředek ve formě námitek. Rozhodovací činnost exekučních soudů pak v tomto ohledu není žádným způsobem sjednocována soudy vyšších instancí*“ (zdůraznil kárný žalobce). Takovýto názor však kárný soud již mnohokrát odmítl. Je proto nepochopitelné, že kárný žalobce ve svých žalobách tento argument tvrdošijně opět a opět opakuje. Soudu proto nezbyvá než velmi důrazně zopakovat, že kárné řízení proti exekutorům se nemůže stát prostředkem sjednocování exekuční judikatury a nemůže nahrazovat soudní přezkum rozhodnutí exekutorů. K němu jsou příslušné soudy v jiném řízení, a to na základě systému opravných prostředků, které upravuje exekuční řád nebo občanský soudní řád (srov. např. rozhodnutí 14 Kse 5/2012, cit. v bodě [7] shora, nebo v bodě [20] cit. rozhodnutí ve věci *Polanský*, bod 10, a v bodě [8] cit. rozhodnutí *Černošková*, body 13 násl.).

[26] K ničemu podobnému samozřejmě nemíří ani kárným žalobcem zmiňovaný náleze ze dne 16. 4. 2009 sp. zn. I. ÚS 944/07 (N 86/53 SbNU 95). Tento náleze jen apeluje na okresní soudy rozhodující o námitkách proti PÚNE, aby svá rozhodnutí náležitě odůvodňovaly, neboť proti jejich rozhodnutí není opravný prostředek. Rozhodně však neříká, že snad judikaturu civilních soudů mají sjednocovat kárné senáty Nejvyššího správního soudu. To by bylo samozřejmě zcela mimo jejich úkol a kompetenci.

[27] Přístup kárného žalobce, který v jím podávaných žalobách stále dokola opakuje, že žalobu podává proto, že neexistuje sjednocující mechanismus vyšších soudů ve vztahu k rozhodování okresních soudů o námitkách proti PÚNE, je nepřijatelný. Je rovněž protiústavní. Je to evidentní přepínání kárné odpovědnosti, které vede k podávání zjevně bezdůvodných kárných žalob. Kárné

pokračování

řízení nemůže nahrazovat sjednocovací mechanismus uvnitř civilní justice. Podobné názory kárného žalobce již kárný soud mnohokrát odmítl (podobně např. již v bodě [8] cit. rozhodnutí *Černošková*, bod 14, nebo rozhodnutí ze dne 10. 10. 2017, čj. 14 Kse 3/2017-39, *Hauerland*, bod 16). Je smutné, že kárný žalobce tuto judikaturu nijak nereflektuje, a odůvodnění kárných žalob zůstávají stále stejná.

[28] Podle § 19 odst. 3 zákona č. 7/2002 Sb. platí, že jestliže soud kárně obviněného zprostil kárné žaloby, má nárok vůči státu na náhradu nákladů účelně vynaložených v souvislosti s kárným řízením. Vzhledem k tomu, že k této skutečnosti je nezbytné provést další šetření (vyčíslení nákladů kárně obviněným), rozhodne o těchto nákladech soud samostatným rozhodnutím (srov. § 19 odst. 3 *in fine* zákona č. 7/2002 Sb.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. května 2019

JUDr. Zdeněk Kühn
předseda kárného senátu